

ΑΣΚΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΥ

Με ποιον τρόπο/ με ποιους τρόπους αναπτύσσονται οι παρακάτω παράγραφοι;

1. Οι νέοι καλούνται να χρησιμοποιήσουν το δοκίμιο στο γραπτό λόγο τους. Δοκίμιο είναι ένα σύντομο, γρήγορα γραμμένο, ευπρόσιτο στο πλατύ κοινό κείμενο, που αποτελεί μια απόπειρα να προσεγγίσει κανείς σε αρκετό βαθμό ένα θέμα κριτικής, επιστήμης, τέχνης, ηθών με γνώσεις και καλλιέργεια, χωρίς όμως να το εξαντλεί, γιατί τούτο θα απαιτούσε συστηματική και διεξοδική διερεύνηση, επομένως μια πολυσέλιδη πραγματεία...

Με

2. Η αντικειμενική πληροφόρηση δεν είναι έργο εύκολο. Γιατί η ξερή απόδοση γεγονότων, χωρίς σύγχρονη σύνδεση τους με τις συνθήκες κάτω από τις οποίες διαδραματίστηκαν, δεν είναι ολοκληρωμένη πληροφόρηση. Εδώ ακριβώς βρίσκεται και ο κίνδυνος. Γιατί μπορεί στην παρουσίαση της ειδήσεως να παρεμβληθεί ένας άλλος επικίνδυνος παράγων, η προπαγάνδα. Με άλλους λόγους, να αναμιχθεί η πολιτική στην είδηση, στην πληροφόρηση, οπότε είναι αδύνατο να υπάρξει αντικειμενικότητα. Όταν οι εφημερίδες μεταδίδουν απόψεις που εξέφρασαν πολιτικές προσωπικότητες, χωρίς αμεροληψία, αλλά με προβολή ορισμένων από αυτές σε βάρος άλλων, ανάλογα με τις συμπάθειες του εκδότη και πολλές φορές του συντάκτη που γράφει την είδηση, τότε η εφημερίδα δε μεταδίδει ειδήσεις, αλλά κάνει προπαγάνδα. (...) Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η δημοσίευση εκτιμήσεων του όγκου πολιτικών εκδηλώσεων. Για μια συγκέντρωση σε ανοικτό χώρο ο αριθμός των πολιτών που έλαβαν μέρος σ' αυτή μπορεί να κυμαίνεται στις εκτιμήσεις των εφημερίδων των άκρων μεταξύ 10.000 και 50.000, ανάλογα με την τοποθέτηση της εφημερίδας ή του ρεπόρτερ.

Με

3. Η τεχνολογία ενώνει, αλλά και αποξενώνει τους ανθρώπους. Η τεχνολογία έφερε πιο κοντά τους ανθρώπους, αλλά και τους απομάκρυνε ταυτόχρονα. Με τις εφαρμογές της, άλλοτε άμεσα και άλλοτε έμμεσα, έφερε τους ανθρώπους πιο κοντά. Μαζικοποίησε τους χώρους εργασίας, όπου τώρα δεκάδες, εκατοντάδες ή και χιλιάδες άνθρωποι συνεργάζονται, για να κατασκευάσουν ένα προϊόν. (...) Από την άλλη όμως είναι η τεχνολογία που συνέβαλε στην αποξένωση των ανθρώπων από την εργασία τους – με τη μεσολάβηση της ειδίκευσης – τον άνθρωπο από τη φύση, αφού χάρη στην τεχνολογία γιγαντώθηκαν οι πόλεις, τον άνθρωπο από το συνάνθρωπο αλλά και από τον εαυτό του, εξαιτίας του τερατώδους ρυθμού ζωής αλλά και των αξιών που επέβαλε. (...) Έτσι η τεχνολογία είναι και ενοποιητικός αλλά και αποξενωτικός παράγοντας για τον άνθρωπο.

Με

4. Όσο πιο κοντά μας διαδραματίζεται ένα γεγονός, τόσο πιο ενδιαφέρον είναι. Για την αθηναϊκή εφημερίδα η διακοπή του ρεύματος στην Αθήνα είναι η πρώτη είδηση, για τους «Τάιμς της Ν. Υόρκης» δεν είναι ούτε μονόστηλο. Οι δέκα πρόσκοποι που χάθηκαν στην Πάρνηθα είναι για μας σπουδαίο θέμα, ενώ οι εκατό Ινδοί στρατιώτες που χάθηκαν στα Ιμαλάια πάνε κατευθείαν στο καλάθι. Η έδρα της εφημερίδας ή του πρακτορείου ειδήσεων παίζει αποφασιστικό ρόλο στην επιλογή και την ιεράρχηση των ειδήσεων. Για την τοπική εφημερίδα της Καλλιθέας πρώτο θέμα είναι ο θάνατος του δημάρχου της και όχι ο θάνατος του Μπρέζνιεφ. Το δεύτερο, λοιπόν, αστέρι της είδησης είναι η εγγύτητα.

Με

5. Θα ήταν επικίνδυνο σφάλμα να στηριχθούμε σήμερα στην άποψη ότι ο πυρηνικός πόλεμος μπορεί να αποφευχθεί ή να προληφθεί... Πρώτο, γιατί η τεχνολογία μπορεί να καταστρέψει αυτή την ισορροπία. Έπειτα, η ισορροπία γίνεται όλο και πιο ασταθής. Τέλος, γιατί ένας τρελός ή ένας ψυχοπαθής, που η ψυχοπάθειά του δεν έχει διαγνωστεί, είναι δυνατό να φθάσει να πατήσει το κουμπί. Και ακόμη, ένα απλό ατύχημα μπορεί να ερμηνευτεί από την αντίπαλη πλευρά σαν επίθεση και να εξαπολύσει το ολοκαύτωμα.

Με

6. Ο Σωκράτης μπορεί να συγκριθεί με το Χριστό. Και οι δυο δεν έγραφαν τίποτα. Ό,τι γνωρίζουμε για το Σωκράτη, το γνωρίζουμε από τον Πλάτωνα και ό,τι ξέρουμε για το Χριστό, από τους μαθητές του. Ένας ευρύς κύκλος μαθητών περιστοίχιζε και τους δύο. Κήρυξαν και οι δύο την ανεξιθρησκία και την Αλήθεια και καταδικάστηκαν σε θάνατο, αφού πέρασαν δικαστήριο. Τέλος, συγχώρεσαν τους εκτελεστές τους, γιατί από άγνοια έκαναν ό,τι έκαναν.

Με

7. Ο πολιτισμός έχει δύο όψεις, την υλική και την πνευματική. Η πρώτη αποβλέπει στην εξυπηρέτηση των υλικών αναγκών του ανθρώπου και περιλαμβάνει όλα τα ορατά επιτεύγματα του, από τα ατελή παλαιολιθικά εργαλεία μέχρι την τηλεόραση και τους υπολογιστές. Η δεύτερη έχει στόχο να ικανοποιήσει τις πνευματικές ανησυχίες του ανθρώπου, να απαντήσει στα προαιώνια ερωτήματά του για τη ζωή, το θάνατο, τη φύση, την αλήθεια, την ελευθερία. Εκφράζεται κατά κύριο λόγο με τη θρησκεία, την επιστήμη και την τέχνη.

Με

8. Η γνώση ήταν, και είναι πάντα, για κάθε λογής κατεστημένο ένα δίλημμα, κάτι που γεννάει αντιδράσεις αντιφατικές και διφορούμενες. Από τη μια μεριά η εξάπλωση των γνώσεων και γενικότερα η πνευματική ανάπτυξη των ανθρώπων φαίνεται αναγκαία για την οικονομική διαδικασία τόσο στη φάση της παραγωγής όσο και στη φάση της κατανάλωσης: ο καλός τεχνίτης, ο καλός επαγγελματίας, ο καλός διευθυντής, ο καλός εφευρέτης χρειάζονται μόρφωση' κι ο μορφωμένος άνθρωπος έχει πρόσθετες ανάγκες να ικανοποιήσει. Από την άλλη όμως μεριά, ο μορφωμένος άνθρωπος δε γίνεται μόνο καλό στέλεχος στην παραγωγή και καλός πελάτης στην κατανάλωση' μέσα του ξυπνούν ερωτηματικά και προβληματισμοί, αμφιβολίες και για την ίδια τη δομή της κοινωνίας, που μπορούν να υποσκάψουν τα θεμέλια του κατεστημένου και να αποβούν μοιραία για την ύπαρξή του.

Με

9. Σ' αυτόν τον υπαρκτικό εκδημοκρατισμό της γνώσης ορθώνονται τρεις γκρίνιες. Η μία είναι η άρνηση της τεχνολογίας, εξαιτίας των πιθανών κινδύνων που έχει η ανάπτυξή της. Ο Πολ Βιρίλιο, για παράδειγμα, έγραψε την «Πληροφοριακή Βόμβα». Είναι σίγουρος ότι η κοινωνία της γνώσης ενέχει κινδύνους, αλλά άγνωστους. Δεν τους ξέρει, αλλά...υπάρχουν. Η δεύτερη γκρίνια έχει να κάνει με τα «παιδάκια της Αφρικής». Το ακούμε για κάθε νέα τεχνολογία: «Τι να το κάνω εγώ το εμβόλιο για το Αλτσχάιμερ, όταν τα παιδιά της Αφρικής δεν έχουν ούτε ασπιρίνη για τον πυρετό;». Το επιχείρημα έχει εν μέρει λογική. Πραγματικά «τι να το κάνεις το εμβόλιο για το Αλτσχάιμερ, αν δεν έχεις Αλτσχάιμερ;».

Αν όμως αποκτήσεις, το πρώτο που ξεχνάς είναι τα «παιδάκια της Αφρικής». Η τρίτη γκρίνια έχει να κάνει με το διαβόητο «ψηφιακό χάσμα». Βέβαια, καμιά τεχνολογία, καμιά επιστημονική επανάσταση δεν διαχέεται αμέσως σε όλη την υφήλιο. Ο Γουτεμβέργιος τύπωσε την πρώτη Βίβλο το 1455· ωστόσο, στην Ελλάδα η τυπογραφία ήρθε στις αρχές του 19ου αιώνα. Όσο για το τυπωμένο βιβλίο, ακόμη πασχίζουμε να γίνει κτήμα του ελληνικού λαού. Το σημαντικό, όμως, είναι ότι η επανάσταση έγινε και ακόμη προχωρεί. Εξάλλου, αυτοί που μιλούν για ψηφιακό χάσμα στην Αφρική πρέπει να αναλογιστούν ποιο είναι το τυπογραφικό χάσμα του δυτικού κόσμου με την Αφρική.

Με

10. Η «ανθρωπιά» είναι μια λέξη του καιρού μας, ένας όρος κοινόχρηστος, ένα νόμισμα που κυκλοφορεί σ' όλα τα χέρια, γιατί συμβαίνει η ανταλλακτική του αξία να είναι πολύ μεγάλη. Και με την «ανθρωπιά» εννοούμε, φυσικά, τη συμπόνια, τη συμμετοχή, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στο πάθος του γείτονα. Και όχι μόνο του γείτονα. Του κάθε ανθρώπου. Άλλοτε χρησιμοποιούσαν τον όρο «ανθρωπισμός». Έλεγαν: «αυτός είναι μεγάλος ανθρωπιστής» και με τούτο εσήμαιναν μια προσωπικότητα που ξοδεύταν ολόκληρη για να κάμει το καλό. Ο Ντυνάν, για παράδειγμα, ο ιδρυτής του «Ερυθρού Σταυρού», υπήρξε ένας τέτοιος ανθρωπιστής. Πέρα απ' ό,τι θα μπορούσε να ενδιαφέρει αποκλειστικά το άτομό του, εσυλλογίσθηκε τους ανθρώπους που έπασχαν, έξω από διάκριση φυλής και θρησκείας, «εν πολέμω και εν ειρήνη».

Με

11. Μα κι ύστερα από όλη αυτή τη διαδρομή που κάμαμε με λιγοστές φράσεις στο χώρο και στο χρόνο, μεγάλη θα ήταν η αφέλειά μας αν νομίζαμε ότι χαράξαμε τα τελειωτικά όρια της ελληνικότητας, ότι βρήκαμε τάχα το βασικό δόγμα που δεν μπορεί να το παραβεί η πνευματική ζωή της Ελλάδας δίχως να αναιρέσει τον εαυτό της. Γιατί ο ελληνισμός ζει, άρα αλλάζει ολοένα σύσταση και μορφή, ανανεώνεται, αναπροσαρμόζεται σε καινούργιες περιστάσεις, αφομοιώνει καινούργιες επιδράσεις, ανακαλύπτει δρόμους που δεν περίμενε, φτιάνει έργα πρωτότυπα, διαμορφώνει αντιπροσωπευτικούς τύπους αλλιώςτικούς από εκείνους που ήξερε, Δεν υπάρχει, λοιπόν, ούτε θα υπάρξει, όσο ο Ελληνισμός είναι ζωντανός, σύστημα κανόνων που να ρυθμίζει οριστικά πότε ένα έργο είναι ελληνικό και πότε δεν είναι. Ο μόνος κανόνας της ελληνικότητας που σηκώνει η δική μου τουλάχιστο συνείδηση είναι τούτος: Ελληνικό είναι κάθε έργο που βγαίνει με ειλικρίνεια από τη ζωή, την καρδιά και τη σκέψη των ανθρώπων του έθνους μας.

Με